

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Secunda Regula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

CAPVT VI.

De ministro Communione.

DE Communione ministro qui est solus Sacerdos, & ex commissione ipsius, urgente aliqua causa, & semper quando instat mors alicuius, deficientis tamen Sacerdotis, Diaconus. Ita Suar. de Eucharist. disp. 7. sect. 1. Delugo de Euchar. disp. 18. sect. num. 27 aliqua tetigimus in praecedentibus. Verum nunc in proprio loco nonnulla sunt, ad complementum tractationis, addenda.

§ I. Quo habitu, quo die, qua hora, quibus circumstantiis est ministranda Eucharistia.

DE statu gratiae an requiratur in ministrante tantum Sacramentum, diximus per occasionem, supra cap. 1. §. 7. num. 59. Nunc ergo caetera quaedam, de exteriorum pertinentia, sic breviter percurramus.

1. Primum, non opus est, ut Sacerdos hoc Sacramentum ministrans, sit ieiunus: siquidem in nullo iure praeceditur. Ita Bonacina de Euchar. disp. 4. §. 5. p. n. 4.

2. Secundum, omni anni tempore ministrari potest. Dubitatur tamen an possit die Parasceves, hoc est Veneris Sancti, quando certum est non licere Sacerdoti celebrare, sed solum, ex praefatis die antecedenti communicare. Sic Delugo de Euchar. disp. 20. sect. 1. n. 14. Dico posse: ut extra periculum mortis non esse passim in usu. Sic Hurtad. de Sacrific. disp. 4. diff. 2. citans Suar. Vals. Layman. (in illo enim periculo posse, immo debere non est dubium.) Hic tamen non usus nequaquam inducit obligationem peccati eo die communicanti, sed decetia duntaxat, propter merorem passionis Domini nostri: & sicubi usus est communicandi, iam est decetia ratio, ipso usu sic interpretante, cessat.

3. Tertium, mane ministrari solet: sed Vesperti, vel interimperta nocte, possit ieiunus ministrari, etiam extra mortis necessitatem: Sic Sa. de Euchar. n. 19. Suar. de Euchar. disp. 69. sec. 4. quod tamen est facile concedendum propter populi admirationem, Sic Coninch. Bonac. de Sacram. disp. 2. qua. 7. puncto 1. n. 14.

4. Quartum, ex Bonacina ibid. quest. 5. p. 2. a num. 8. Parocho non licet Eucharistiam ad infirmum deferre, sine stola, & superpelliceo, & non praecedente lumine, nec idem tenetur, si timeat praepropetam infirmi mortem, valde scilicet currere: quia videntur haec reverentiae debita repugnare: quamvis possit ex Bonac. ibid. extremam unctionem sine tanta solemnitate deferre: quia Sacramentum Oleum materia est Sacramenti, non vero Sacramentum, At ad baptizandum, vel absolvendum infirmum, qui secus creditur in mortali moriturus, non solum possit, sed etiam currere minister debet: Sic ibidem, quia id non cedit in ullius Sacramenti irreverentiam: & ex alia parte maxime proximi charitas urget.

§ II. An ministrari Eucharistia possit indigno.

In hac quaestione, qua quaeritur: An ei, qui cognoscitur esse in statu peccati mortalis portigi a Sacerdote, sine peccato, communicatio possit. Certum est Primum, Ministrum per se loquendo, quando saltem commode, & sine ullo inconvenienti valet, non posse

ei quem mortaliter indignum positivè certò congosci (nam in dubio quilibet praesumendus est bonus, & communicandus) saltem ob regulam generalem, qua obligamur vitare, & impedire proximorum peccata, quando commode possumus. Ita Suar. de Euchar. disp. 67. sect. 1. Ruffus certum est ibid. nec posse invitare, aut alicui indigno suadere, ut recipiat Sacramentum, saltem quando non adeit necessitas. Sic idem disp. 8. sect. 2. §. sed quare Bonac. disp. 1. de Sacram. q. 5. p. 4. n. 6. Ratio est quia id esset movere directè ad peccandum.

8. Certum est secundò, Publico peccatori petenti sive publicè, sive secretò Sacramentum, non posse sine peccato ministrari. Ita Suar. ib. & passim. Recentiores Ratio est, quia obstat illud Matth. 7. Nolite Sanctum dare canibus: obstat reverentia Christo Domino debita, obstat cooperatio cum alieno peccato.

9. Iuvabit tamen hic exscribere quae affert pro praxi circa publicum peccatorem Caramuel lib. 3. Th. mor. num. 139. i. Vsurarii (inquit) publici, communes peccatores alii quando tanguntur à Deo & respiciunt, &c. unde me consule, magno consilio, & examine utaris antequam publice petenti Eucharistiam neges publicè; & quia in Aliari nec tempus examinandi suppetit, nec dantur quos consilium possit, ubicunque praxia resolutione antequam eo veneris Sancti & coram Deo non staueris negare Eucharistiam tali persona, si petet, concedito, nam negare est res gravissima, quae non debet fieri impetu extemporaneo. Ego quidem prima vice nemini mortali negarem, quem non scirem certò esse in omnium opinione non baptizatum, delirum, aut arbitrii impotem. Si certò scirem meretricem habitare in lupanari. Vsurarium in telonio, & ex Aliari ad has domos iterum peccatores, & populum scandalizatos reverti (sed quando similia monstra actionum data!) audacter Communione negarem.

10. Certum est tertio, Peccatori occulto publicè penitenti Eucharistiam sive à simplici Sacerdote, sive à Parocho, cum par sit ratio, denegandam non esse: Sic Suar. alique quos citat & sequitur Delugo de Sacram. disp. 8. sect. 10. quia omnes habent obligationem non laedendi famam proximi, & ex alio capite, sibi imputet peccator, quod indignè sumit, cum Minister totum, quod ex se facit, sit tale, ut possit esse bonum, & sine peccato. Sic idem Delugo ibid. sect. 1. n. 181.

11. Certum est quarto, Peccatori occulto, secretè petenti denegandum esse: Ita Doctores citati: quia tunc nulla sequitur peccatori infamia, & consequenter Sacerdos non habet excusationem unde concedere cogatur. Illud igitur hic maxime est pro praxi, considerandum, equisnam dicatur in hac materia publicus, quis occultus peccator. Placet modus id explicandi traditus à Suar. de Euchar. disp. 67. a sect. 5. vide etiam Fagund. praecip. Eccles. lib. 2. c. 10. quem ut faciliorem reddam, & breviorē, his sequentibus regulis distinguo.

Regula Prima.

12. Si peccatum petentis Sacramentum sciatur ab aliis, coram quibus petitur, dicitur publicum, sanè respectivè ad hoc: quare illi denegandum erit Sacramentum, semper praec oculis habendo ea, quae n. 3. insinuat. Ratio est, quia iam non sequitur in famia ex denegatione. Certò autem tunc, licet occultè, dicitur his constare petentis peccatum: quando vel ipse extra confessionem Sacramentalem illud fallus est (nam si intra illam, dicam mox n. 20.) vel ipsi altantes viderunt, vel à fide dignis audierunt, certoque sciunt petentem nondum fuisse illud Sacramentaliter confessum: id enim est certò constare illum esse graviter indignum.

Secunda Regula.

13. Si peccatum petentis Sacramentum sit evidens, evidenti iuris, vel evidenti facti, tunc licet aliquibus praesentibus sit ignotum, dicitur petens publicus peccator

atque adeo denegandum erit illi Sacramentum, dum tamen dictorum *num. 9.* immemor non sis. Ratio est eadem, quia iam non sequitur simpliciter nova infamia, cum per eam publicitatem amiserit ille omne ius ad suam famam.

14. At quamnam est evidentia iuris, quæ facti? Respondet, iuris est, quando iudicet quis convictus est de crimine per propriam confessionem, vel per sententiam declarationem iudicis, sive id sciatur à multis, sive à paucis: Facti est, quando notitia facti peccaminosi tam publica est, ut iudicet manifestatio æquivalcat: quod contingit, quando tam publicum est delictum, ut nulla tergiversatione celari possit. At hoc ipsum quæritur: & quando est tale, ut nulla tergiversatione celari queat? Dico, id non posse universaliter colligi ex numero personarum: ut aliqui censent, sed prudentia opus esse: ut pensata qualitate loci, delicti, & personarum, quibus est peccatum notum, iudicetur, an sit tale, ut mortaliter nulla ratione possit in occulto retineri.

15. Vnum hic dubitari potest, an quando peccatum est publicum notum in uno loco, dicatur etiam, pro hac nostra materia, notum in alio: ita ut peccator per sententiam, vel per evidentiam facti Romæ, v. g. publicis si perat hic Patroini, ubi eius peccatum divulgatum non est, repelli debeat à Sacramento: videtur enim cum Lessio lib. 2. c. 11. dub. 13. aliisque non esse repellendum ex illa communiore sententia, quatenus esse illicitum, si non propter iustitiam certe propter charitatem, crimen alicuius in aliquo loco publicum, in alio, ubi nescitur, manifestare. Dico (communiore sententia) nam est alia sententia Fagund. *præc. Eccl. 2. lib. 5. cap. 3. n. 14.* & 16. sane probabilis, quæ docet non esse illicitum mortaliter, neque contra iustitiam, neque contra charitatem, saltem quando nondum recuperavit bene vivendo bonam famam: quia per publicitatem amisit ille omne prius ius ad famam suam.

16. Respondet tamen ad dubitationem. Primò difficulter in praxi occurrere posse fortasse casum iuxta ea quæ *num. 9.* attulimus: tum quia non facile credendum est rumoribus populi: tum quia potest rationabiliter à Christiano præsumi talem peccatorem iam fuisse emendatum, atque adeo concedendum illi Sacramentum. Respondet secundò. Si forte occurrat aliquando casus dico debere repellere à sacramento: quia in hoc casu etiam iuxta communiorem prædictam sententiam cessat, ius charitatis pro illo. Ratio est, quia charitas dicitur quidem, non debere propalari illud crimen, sine causa rationabili: at hic adest causa rationabilis manifestandi, cum iniquè talis se gerat, & sacrilegè, petendo indigne Sacramentum. Scio Fagundez 3. *Eccl. præc. lib. 3. cap. 10. n. 7.* & 8. contendere hunc non debere repellere: quia si repellatur (inquit,) certò infamabitur. At iam videmus illam non illicite infamari, seu, ut loquar, non simpliciter infamari, cum supponatur iam amisisse famam, & nunc cessare etiam ius charitatis. Scio etiam Henriquez ab eodem Fagundez citatum, dare optionem ministro, ut possit admittere, & possit repellere, cum pro utraque parte sint rationes probabiles: scio, inquam, hæc sed *venen* nostra sententia videtur probabilior.

Tertia regula.

17. Si peccatum petentis Sacramentum aliqui non sit publicum, sit tamen notum aliquibus præsentibus, ubi sit peticio, aliquibus autem notum non sit (etiam si uni tantum ex præsentibus non sit notum, quia par est ratio) non potest denegari Sacramentum. Ratio regula est: quia solum per publicitatem, id est, per evidentiam iuris, vel facti amittit quis ius famæ. Ergo in aliis casibus, licet facillimè probationis, servanda est proximi fama. Dices: at, qui notum exstantibus scandalizabuntur, quod datur à te Sacramentum, illi, quem ipsi indignum cognoscunt. Respondet hoc fore scandalum passivum, quia scire debent hunc non amisisse ius

petendi, cum nondum sit publicus peccator: & iudicare debent inter ipsos aliquem adesse, qui petentis nesciat.

Quarta regula.

18. Propter suspicionem probabilem, multò si suspicio sit temeraria, hoc est, sine fundamento potest denegari Sacramentum. At verò propter suspicionem violentam, debet Sacramentum, non publicato, denegari: hoc est, si suspicio violenta occulta, debet negari tum publice, tum privatim peccatori: occulte & clare est, quia temeraria habilis suspicio illi peccatori ius famæ non tollit: verò suspicio, cum æquivalcat evidentie, ius famæ tollit. 19. At quamnam est violenta suspicio? Est illa, inquitur, tribus signis, & indicis, ut, ex nullaibili ratione, id, quod ex illis nasci videtur, obscurari valeat: sive, quæ tales habet coniecturæ, nihil appareat, quod contrarium suadere possit. Tale est commune exemplum, nudum cum da invenire, ad suspicandum turpem congressum.

De peccatore cognito ex Confessione.

20. Petes primò, qui ex confessione Sacramentum petentis exillere in statu peccati mortali, ne illum repellere? Respondet. Quamvis alij dicant, quod non, *disp. 67. s. 1. 2. 3.* Sed datur posse, imò debere repellere. Verius puto cum *Eccl. præc. 3. lib. 2. cap. 11. n. 23.* non posse: tunc tere ei vel occultissime petenti, Communionem concedere. Ratio est quia sigillum confessionis, ita obligat, ut nihil externè fieri possit, per quod peccantis peccatum exprobari, etiam si solus peccans nitens advertat. Hinc inferunt aliqui: Si Peccator agrotum non absolvit, quia non erat bene dispositus & deinde vult agrotus ipse, vel confanguineus per ipsum, ut Eucharistiam deferat ad infernum: possit (& debet) deferre nulla prius habita ratione nec in confessione habita. Ita Ioan. Bapt. Novatus in *moral. lib. 2. cap. 4. quæst. 17.* Recole quæ in *Appendix cedentis Opusculi* dixi de Sigillo Confessionis *cap. 6. §. 2.*

Quotupliciter peccat qui communicat indigne.

21. Petes secundò. Qui peccatori publico peccato Eucharistiam, vniùsque, an deo peccata communiter cooperando cum alterius peccato, alterius delictum suum officium exhibendo. Respondet. Puto cum *Præpos. de Euchar. quæst. 80. num. 23.* vniùsque, qui dicit confert Sacramentum indigno: vtrique enim malitia vniùs constat saltem in ordine ad confessionem mortale peccatum.

De ministrante Hostiam non consecratam.

22. Petes tertio. Licetne peccatori occulto ministrare Hostiam non consecratam, quod externè apparet illum communicari: ut vitetur sic eius infamia. Respondet. Quidam dicant aliqui, censio non licere. Alii ostendendo assistantibus consecratam, & dando peccatori non consecratam, sive quocunque alio modo. Ratio est, quia semper adest periculum idololatricæ, immo materialis. Lege Delogo de *Sacram. disp. 8. s. 1. n. 14.*

Hactenus egimus de ministrante indigne peccatore nam quid dicendum de petente ab indignis ministris colligi potest ex dictis supra *cap. 5. §. 4.*

§. III. Quam debeat penitentiam exhibere sive publicam sive occultam peccator, ut ad Communionem admitti possit.

23. Si peccator sanus, occultè petat, sufficit egisse scilicet esse: idque Sacerdoti aliisque, qui forte delinquantur peccatum, constet. Ita Suarez de *Eucharistia s. 2. §. Inquiri autem.* Si verò publicè petat, necesse